

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மித்தியாவாதமர்த்தனம்.

கற்க கசடறங் கற்பவை கற்றின்
நிற்க வதற்குத்தக.

இது

மதுரை:

பாண்டியன் அச்சக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1884:

சிவமயம்.

விக்கிரபனம்.

உயர்குடிப்பிறப்பு, கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கமுதலியவற்றினோங்கிய

நல்லோர்களே!

நாம் எழுதும் இப்பத்திரிகையை, நீங்கள் தயைகூர்ந்து நன்றாகவாசித்து, இதில் உள்ளவைகள் சாத்திரத்துக்கும், யுத்திக்கும், அனுபவத்துக்கும் ஒத்தவைகளோ அல்லவோவென்று ஆராய்ந்து ஒத்தவைகளாயிற் கொள்ளுங்கள்; ஒவ்வாதவைகளாயிற் தள்ளுங்கள்.

சற்சனசகவாசம், கல்வியென்பவற்றின் மணமுமகன்ற “சுவாமிநாதபிள்ளை” பென்னும் பெயர்கொண்ட வேர்நன்மரத்தை ஆசிரயித்து, அதன்மறைவில்நின்று, பலநூலுணத்திரப்பிரயோகஞ்செய்து வாணவேணைகழிக்கும் பேடிமை த்தொழில் அகன்ற ஸ்ரீ இராமசுவாமிப்பிள்ளாய்!

சைவசம்பிரதாயவமைதி, இலக்கணவமைதி, தருக்கவமைதி, விழுமியசொல்லமைதி, விழுமியபொருளமைதி யென்றிவைமுதலியவாகத்தனக்கு ஒருதலையான் வேண்டப்படுஞ்சகுணவிசேடங்கள் முழுவதானும் நிரம்பி, தோலாநாவின் மேலோர் நெறியைவழுவாது கடைப்பிடித்து, “சமன்செய்துசீர்தாக்குங்கோல் போலமைந்தொருபாற்கோடாத சான்றோர்” குழாங்கட்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்து, அக்குழாங்களாலுச்சிமேற்கொண்டு மெச்சிடப்பட்டு, எத்துணைக்கலைவல்லோரானுமறுக்கப்படாத சத்தியவாதமபமாய் நிலமலைபோலநிலவுறவெழுந்த அடங்கண்முறையாராய்ச்சியென்னும் பத்திரிகையினமைந்த அரும்பொருள் முழுவதையும்உய்த்துணர்ந்தடங்கத்தக்க கல்வியறிவு சிறிதுமீன்மையானும்; தும்மை விழுங்கியெழுந்த துரகங்காரதுரபிமானங்களானும்; “கொடிதும் பேதையுங்கொண்டது விடாதெனும்படியே” பிடித்த தேசாதிக்கும் விதண்டாவாத முதிர்ச்சியானும், அதனைமறுக்குதுமெனப்புகுந்து, நீரும் துமது வெள்ளறிவுச்சமுதாயமும் பலகாலமாகப் பலதலையாகப் பலவாற்றானலக்கழிந்திடப் பட்டமைத்துக் கடைபோந்த, மெனட்டிகவிருத்தியினைந்து, தெளட்டிகவிருத்திவினைந்து, அசப்பியாபாசவிருத்திபொதிந்து, மித்தியாவாதமபமாகக்கிளம்பிய “அடங்கண்முறையாராய்ச்சி.....மறுப்பு” என்னங்குளறுபடையால், அதுபரமானுப்பரிமாணமேறுமறுக்கப்படாத பிரபல முடைத்தென்பது அச்சான்றோர் யார்க்கும் இனிது விளங்குமன்றே. அஃதெவ்வனமாக, அக்குளறுபடையை நாம் மறுக்கப்புகுதல் மகாபாணப்பிரயோகத்திற்கு முயலையிலக்காக்குவோர்முயற்சியோடொக்கும்: ஆயினும் அதனைக்குளறுபடை யென்றியமாட்டாது, “கெதாஹுகெதி” சீயாயமாகக்கொண்டிடும் பேதைகள் மயக்கந்தீர்த்து உண்மையுணர்ந்து உய்யும்பொருட்டும்; மித்தியாவாதார்த்தகாரங்குடிகொண்டது

மக்கு நல்லறிவுச்சுடருதிக்கும்பொருட்டும் நாம்எழுதும் இப்பத்திரிகையால், தம்போலிமறுப்பு ஊழிமாருதமுசத்துப் பூழிபோலவும்; சண்டவெங்கனல் முசத்துப்பஞ்சுத்துப்போலவும் நிலையுதிர்ந்து கிரசனமுதுவதை நன்கு தெளிந்து இனியாயினும் அடங்குதிர் அடங்குதீர்.

ஞானசம்பந்தப்பிள்ளாய்!

நீர் துமது பத்திரிகை ஆரம்பத்திற்குளே, “கீழோர்க்கு” எனப்பிரசாரிக்கழ்ந்துரைக்கு முகத்தால், “நிலத்திற்கிடந்தமைகால் காட்டுங் காட்டுங்குலத்திறந்தார் வாய்ச்சொல்” என்றவாறே துங்குலவியல்பின்ன கென்பதையும்; பிறரைக்கீழோர் என்கிழந்து, துமமை மேலோர்என்று புனைந்துரைக்குமுகத்தால், “பணியுமாமென்றும் பெருமை சிறுமை யணியுமாந்தன்னையியந்து” “அற்றமறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான் குற்றமேக நிவிடும” என்றவாறே, துங்குணஞ்செயல்களினியல்பின்னதென்பதையும் நன்றாக விளக்கவிட்டமே. ஒருவர்குணங்குற்றங்களை நாடற்கப்பிரதானகருவி அவர்செயல்அல்லவா? “பெருமைக்குமேனைச்சிறுமைக்குந்தத்தங் கருமமே கட்டளைக்கல்” எனனுந்திருக்குறள் எழுந்ததும் அதுபற்றியனறோ! நல்லோர்பிறர்குற்றம் நாடுவரோ? இதுநிற்க இனியப்பாற் செல்வாம்.

“கல்வியுஞ்செல்வமும் கீழோர்க்கு அற்பமுண்டாயவழி இறுமாப்பர்” என்ற துமது ஆபாசவாசகங்கள், அவ்விரண்டும் அவர்க்குப்பெரிதுமுண்டாயவழி இறுமாப்படையா ரெனனும் பொருளைத்தந்து மூதுரையோடு முரணி துமது வெள்ளறிவு முதிர்ச்சியைப்பொள்ளெனப்புலப்படுத்திவிட்டனவே. அல்லதுஉம்; கீழோர்க்கு அற்பமுண்டாயவழி இறுமாப்பரெனவே, மேலோர்க்கு அதிகம்உண்டாயவழி இறுமாப்பரெனப்பொருள் போதரவும் புலம்பினீரே.

“கல்விசெல்வங்கள் அற்பமுண்டாயவழி இறுமாப்பர்” என்றதற்கு ஆன்றோர் கூற்றுக்காட்டவந்தநீர், செல்வத்திற்கு மாத்திரங்காட்டி, ஏனையதற்கு அதுகாட்டாமை, குறைக்கூறலென்னுக்குற்றமாயிற்றே.

“கீழோர்க்குச்செல்லும் ஆன்றோர்கூற்றுக்கள்..... கலிகாலமகிளம்மினாலே தாங்களேதங்னை மகாவித்துவான்களெனக்கூறுமேலோர்க்கும் பற்றுவன.” என்றீர். அவ்வாறு தங்களைத்தாங்களே மகாவித்துவான்கள் எனப்புகழ்ந்துரைக்குமேலோர் யாவரோ? திருக்கடைக்காப்புமுதலியவற்றில் அங்ஙனம் தம்மைப்புகழ்ந்துரைக்கு மியற்கை, சிவானுபூதிச்செல்வராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனார் முதலியோர்க்குண்டாகலால் அவர்கள்தாமோ? அல்லது வடநூலார் நார்திமுதலியவற்றிற் புகழ்ந்துரைப்பன ண்டாகலின் அவர்கள்தாமோ? அங்ஙனநதம்மைப்புகழ்ந்துரைக்குமேலோர் பின்னையேறுயாவரோ? திருவாய்மலர்த்தருள்க.

இவ்வாறே துமது வருவாசகத்திராட்டிலுள்ள குற்றங்களைஎடுத்துவிளக்கப்புகின்வரம்பிலவாகப் பெருகுமென்றெண்ணி இத்துணையில் விடுத்தேயப்பாற்செல்வாம்.

கற்பனாதோஷபரிகாரம்.

அடங்கன் முறையாராய்ச்சியென்று வெளியிட்ட உமதுபத்திரிகையில் வேறெவைகளையோ லீனாகக்குழறிவழிதல் மற்றொன்று விரித்தல்என்னும் இ

லக்கணக்குற்றயன்றோ!” என்று குளறி வேறுஞ்சிலவற்றைப் பிதற்றினீர். து
மதுமந்தமதிக்குப்புலப்படாதபொருளையுடைய வாக்கியங்களை மற்றொன்று
விரித்தல்என்னுங் குற்றமென்று பிதற்றஎங்கேகற்றீர்? அடங்கன் முறையா
ராய்ச்சி—அடங்கு முறைமைபற்றிய வாராய்ச்சி யெனச்செம்பொருள்கொ
ண்டடங்கு முறையறியாது, தூல்மேலேற்றித்தமொழியுநீர்தானு மற்றொன்
து விரித்தல்என்னுங் குற்றங்காணவல்லீர்? அப்பத்திரிகைமுதலிலன்றி அத
ன்இறுதியில் “அடங்கன்முறை” யெனவெழுதிய வாற்றினும் அப்
பொருள் நன்றாக வலியுறுத்தப்பட்டதன்றோ! அதனையுமுணராத முசலாக்
கிரம்போலு துமதுபுத்திசாலவும்வியக்கற்பாற்றே. அது அங்ஙனம் பெயரொ
ச்சமாகப்பொருள்விரியுமாற்றை, “பொருள்செயல்வகை, வினைசெயல்வகை”
யென ஒருவனவற்றாலறிந்து அடங்குதிர். இதனால்வாதிசுறியபொருளை யது
வதிச்சமாட்டாமைபாகிய தோல்வித்தானத்துட்பட்டீர். படவே அதுபற்றி
யவேனைய பிதற்றல்களும் பயனற்றொழிந்தன. இப்படிக்கிளம்பியநீர் “கலைக்
கோட்டுத்தணி” முதலிய பெயர்களில் மற்றொன்றுவிரித்தல் கற்பியாததெ
ன்னையோ? மறந்தீரோ?

முதல்வரியில் வடமொழியு பசர்க்கத்தையும் தமிழ்மொழியையுங்குட்
டி ஆன்றோராட்சியுஞ் சொற்பொருளுணர்ச்சியும்நோக்காது “தூர்ப்பொரு
மை” யென்றீர்” எனநீர் வடமொழியுபசர்க்கத்தையும் தமிழ்மொழியையுங்
குட்டி யான்றோராளவில்லை என்று வாய்ப்பறைபறைந்தநீர், துமதுவழு
வகத்திரட்டில் “தூர்க்குறி” யென்றுபிதற்றிய தென்னையோ? ஒஹ அத் “தூர்க்
குறி” துமக்குத்தோன்றவில்லைபோ? குதர்க்கபாணப்பிரயோகவேகத்தினால்
மறந்தீரோ? அல்லதூஉம் கேடுவருமுன்னர் மதிசெட்டுவருமன்றோ! ஐயை
யோ, தூர்ப்பொருமைபுகற்ற வெழுந்ததுமக்குத்தூர்க்குறிவந்து சூழ்ந்ததே!
பாவம், பாவம், வடமொழியு பசர்க்கமுந்தமிழ்மொழியுங்குடிப்புணரும் பொ
ருத்தந்தூர்க்குறிகேயன்றித்தூர்ப்பொருமைக்கில்லை யென்பீர்போலும், நன்
றுநன்றும்முளச்சுறிப்பு, அதுநிற்க, “பரிமாறுதல், தன்னெறி, அதிதுட்பும்,
தன்னடை, தூர்ச்செய்கை, தூர்ப்பழக்கம்.” எனவழக்கினும், செய்யுளினும்
வழங்கிய வழக்கை இனிஎன்செய்வீர்? அங்ஙனம்வழங்கிய ஆன்றோர் ஆட்சி
களையும் இனிப்புரட்டையோசிப்பீர், அவைகளும் பொருத்தமில்லையென்று பு
லம்பாத தென்னையோ? அவர்கள் மாட்டுமீதூர்ந்தகருணைதான் காரணமோ?
தும்புலம்பல்செல்லாதென்றதுதான் காரணமோ? ஆன்றோராட்சிகளையெல்
லாம் வரம்புகண்டசீமான் நீரேயன்றோ! அல்லதூஉம், பிரயோகவிவேகம் பி
ரயோகவிவேகம் என துமதுபுத்திரிகையித்புலம்பி அதனைமிகப்படித்தவர்
போல நடித்துக்காட்டினீர். அந்நூலிற்றானே, “பரிமாறுதல் வடமொழியு
பசர்க்கம்பெற்ற தமிழ்வினைச்சொல்” எனக்கூறியிருப்பதைத் திருக்கணசாத்
தவில்லையோ? அந்நூற்பெயரை யெங்கேகேட்டுப்பாடம்பண்ணினீர்? சற்றே
தலைநிமிரும் பார்ப்போம், பரிமாறுதலென்பது மடநல்லார்க்குருதெரியுமே.
அவர்களையதனை துமக்குவிளக்கித் தலைகுனிவிக்கவல்லரன்றோ! இனித் “தன்
னெறிச்செதுவோ” “தன்னெறியமைச்சரும்” எனவும், “அதிதுட்பம்யாவு
ளமுன்னிற்பவை” எனவும், கந்தபுராணத்தினும் திருவள்ளுவரின் பிறற்
றினும் பார்த்துமூங்குமாற்றை துஞ்செவிமண்டமுழக்கினார் ஒருவருமில்லை
யோ? ஏனையவுமன்ன.

சம்ஸ்கிருதத்திலுஞ் சிலதெரிந்தவர்போல தூர்ப்பொருமைஎன்பதற்கு
தூர்க்குமாபாவம் எனமுறையில் புணர்ச்சிசெய்துகாட்டிப்பொருள் விரிக்க

வந்தீரே, சபாசு! சபாசு! பொறுமை என்பது அழுக்காறு என்றும் கடிமை என்பது பொறுமை. யென்றும் அறியாது தடுமாறியநீரா வடநூற் பண்டிதர்! “கற்றது உயின் திக்கணக்காய்ப்பாடத்தாற், பெற்றதாம் பேதையோர்குத்திரம்-மற்றதனை நல்லாரிடைப்புக்கு, நாணுதுசொல்லித்தன் புல்லறிவுகாட்டி விடும்” என்ற ஆன்றோர் வாக்குப்பொய்படுமோ? தான்கிடப்பதுகுட்டிகைச்சுவர் கஞ்ச்காண்பது மச்சுமாளிகையா?

இரண்டாவது வரியில் “ஒருசிறிதும்” என்றது சுற்றமென்றீர். வினையிலக்கணம் வெகு வாகத்தெரிந்த மகர்வித்துவசிரோமணி நீரன்றோ! சிறிதும் என்பதன்முன் “அற்ற” என்னும் வினையொடுக்கலாகாதென்ற விதி யெங்கே கற்றீர்? அத்தலைவியெடுத்துச்சுற்றேவெளிவிடும் பார்ப்போம். “சிறிதும்” என்பது என்னசொல்? அத்தனும்மையாத? அற்ற, தவிர்ந்த, இல்லாத, ஒழிந்த என்னும் வினைகளின் வேறுபாட்டைச்சுற்றே காட்டுவீடுக. சிறிதுமில்லாத, சிறிதும்மற்ற என்பவைதம்முள் வேற்றுமையென்னையோ? நீர் எடுத்துக்காட்டிய “முற்றுமொழிந்த” என்பதுமுதலியன, ஒருசிறிதமொழிந்த என்பதுமுதலிய வாகக்கூறுமிடத்து அப்பொருள்படாவென்றது, சொற்பொருளுணர்த்தக்க னுண்ணறிவில்லாமையன்றோ! இனிச்சூரியனைச் “செங்கதிரோன்” எனக்கூறுதலுக்குற்றமென்றீர். “காக்கைகரிது” என்றலும் குற்றமென்றீர்! இவ்வாறுகாண்டல் விரோதங்கூற வெங்கேகற்றீர்? கற்றரோடு உரையாட, நீர் எண்ணிய வெண்ணம் “முலையிரண்டிமில்லாதாள் பெண்காழுற்றற்று” அன்றே!

இங்ஙனம் நீர்கற்பித்த தோஷங்களெல்லாம் பரிகரிக்கப்பட்டன. நீர்கற்பித்த தோஷங்களுள் ஒவ்வொன்றும் துமதுமசமயக்கத்தாலும், பெரியோரோடு மருவாமையானும், உயர்ந்தகல்வி கேள்விகளில்லாமை யானும், அடங்காமையானும் வந்தனவேயாமென்று பெரியோர்உம் மைச்சிரியாது விடமாட்டார்.

போலிவிடைத்துரப்பு.

போலியுத்தரப்பிள்ளாய்!

கந, கடாக்களையும் எண்முறையே நேரியவிடைகளால் அசற்றுவோமெனத் துள்ளிக்கிளம்பிய நீர், கூ-வது கடு-வது கடாக்களையுஞ் சிலப்பாலிவிடைகளாலகற்ற நினைபாததென்னை? மறந்துபோனீரோ? இரக்கம்வைத்து விட்டீரோ ஆனால், விடைதரத்தும் அவசரமுநீங்கிய நீர் என்செய்வீர்! உமது புளுகுகளையுஞ் செயல்களையும் பார்க்கும்வழி, மங்கையர்க்குத்தன் வலியெடுத்துரைத்துப்புளுக்கிளம்பிய விராட புத்திரானுதிய உத்தரன் செயலாயமுடிந்தனவே. “சொல்லுதல்யார்க்குமெளிய வரியவாஞ்சொல்லியவண்ணஞ்செயல்” என்னுமருமருந்தன்ன உதுதிவாக்கை நினைவிற்பரித்துய்குதிர்.

க-வது “வேண்டுகோள்” என்பதற்குப்பிரார்த்தனை யெனப்பொருள் கொண்டது மயக்கமென்றும்; அதற்கு விருப்பங்கொள்ளுதல் பொருள் என்றும், அதற்கு “வேண்டிதல்வேண்டாமை” என்னுந்திருக்குறள் பிரமாணமென்றும் பித்தறிக்கிளம்பினீரே, நீர்தானா கடாக்களை நேரியவிடைகளாலகற்றப் புறப்பட்டீர். வாரும், வாரும், “வேண்டுகோள்” என்பதற்கு விருப்பங்கொள்ளுதல்பொருளென்பதை யெங்கேகற்றீர்? எங்கேகேட்டீர்? வேண்டுகோள்என்பதற்கும், “வேண்டிதல் வேண்டாமை” என்னுந்திருக்குறளுக்குஞ்

சம்பந்தமென்ன? அன்றோராட்சியும் பொருளைக்குமுடையீர் நீரன்றோ! நல்லது, நல்லது. “வேண்டுகோள்” எனக்கூறுதல் அசைவசம்பிரதாயமென்றவழி; அதற்குப்பொருள் “விருப்பங்கொள்ளுதல்” என்று கூறிப்புரட்டவந்த நீர், அவ்விருப்பங்கொள்ளுதல் எனக்கூறுதலும் அசைவசம்பிரதாயமென்றவழி, எக்குறள்பிரமாணங்காட்டிப் புரட்டவருவீரோ! அறியேம். இனி “கோள்” என்பது கிரகமாதலின், வேண்டுகோள் என்பதற்கு விரும்புங்கிரகமென்பபொருள்கூறி, அதற்குத்தாற்பரியம் விரும்புங்கிரகசாரமெனச்சொல்லி, அதற்குப்பிரமாணம் “மழைக்கோள்” என்றெடுத்துக் காட்டிவிடுவீர். அதுவும் அசைவசம்பிரதாயமென்றவழி, “கோள்” என்பதற்குத்தாற்பரியம் விரும்புங்கிரகமென்பபொருளாதலின், வேண்டுகோள் விரும்புங்குற்றமென்கூறி, அதற்கு மொருபிரமாணமெடுப்பீர். சும்மாவீரோ? எப்படியும் புரட்டுநெறியிற்செய்வந்தனீர்தான். அதுநிற்க, திருவிளையாடற் புராணத்து விற்குவிற்றபடலத்திலே, “ஐயனே யடியேற்கின்னுன்னருட்டினைசெய்யவே ன்ரு மெய்யனே யென்றுபோற்றி வேண்டுகொண்டு” “வென்றுபத்திரஞ்செய்து நின்வேண்டுகோள்என்றார்” என்பவற்றில்வரும் “வேண்டுகொண்டு, வேண்டுகோள்” என்பனவற்றிற்கும் விருப்பங்கொள்ளுதல் தான்பொருளா? பின்னர் “மறைக்கெஞ்சினுரை யின்றிரந்தவாறென்று கண்விழித்தான்” “வஞ்சக்கொடியனேன் குறையிரந்தவாவினைந்தேகுற்றம்” என, அவற்றிற்குக் குறையிரத்தலாகியபிரார்த்தனைப்பொருள் வலியுறுத்தப்படுவதென்ன? கோயிற்றுராணப்பாயிரத்திலே, “நல்லோரையிரந்தோ மேல்நகையாமென்றுரையாமால்” என்புழி, “செய்யுக்குற்றம்பொறுக்கப் பெரியோரை வேண்டிக்கொண்டோமாயின், சிரிப்புண்டாமென்று வேண்டிக்கொண்டோமில்லை” யென நாவலருரைத்ததென்ன? பிரயோகவிவேகநூலிலே, திங்நுப்படலத்திலே, “எந்தைவருக, எம்மான்வருக, எனவேண்டிக்கோடலாகிய பிரார்த்தனைக்கண்ணும் வந்தன” எனவந்துவருடையா ருரைத்ததென்ன? தொல்காப்பியத்துச்சொல்லதிகார வுரையில், “யானுந்நீனோடேனுறைக” எனவேண்டிக்கோடற்பொருண்மைக்கண்வந்தன” எனச்சேனுவரையருரைத்ததென்ன? நன்னூல் வினையியலில், கக-வது சூத்திரவுரையில், “போற்றியருளுக நின்னாதிபாம் பாதமலர்” “எங்கொங்கைநின்னன்பரல்லார் தோள்சேரற்க” எனவும்வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண்வந்தன” வெனச்சங்கரமச்சிவாயப்புலவருரைத்ததென்ன? வேண்டுகோள் வேண்டிக்கோடல்என்பன ஒன்றுஎன்பது அறியீரோ? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றால், வேண்டுகோள் = வேண்டிக்கோடல்களுக்குப் பிரார்த்தனையே பொருளாமன்றி, “விருப்பங்கொள்ளுதல்” பொருள் அன்றென்றும், அங்ஙனம்வழங்குதல் யாண்டுமில்லையென்றும் காட்டுமுகத்தால், தேவாரப்பிரியர்கருதியபொருளே பொருளாமென்று பசுமரத்தாணியறைந்தாங்குநாட்டப்பட்டது, இங்ஙனம் பிரார்த்தனைப்பொருள்கொண்ட தேவாரப்பிரியரைமயக்கமுற்றீரென்றுபித்தறியெழுந்தநீர், பரஞ்சோதிமுனிவர் முதலியமேலோர்மீதுமயக்கங்கற்பித்துப்பித்தறியெழுந்ததென்னையோ? அஃதங்ஙனமாக, “வேண்டுகோள்” எனத்திருத்தினோர்கள் ஸ்ரீகாசிவாசிகுமாரசாமிச்சுவாமிகளே யாமென்று உச்சவிசையோடு கத்தித்தொலைத்தீர். அச்சுவாமிகள் அங்ஙனம் திருத்தவார்களா? திருத்தார்கள்! திருத்தார்கள்! சற்சம்பிரதாயவுணர்ச்சிஎட்டுணையேனுமில்லாதவுமதுபேதைமையை, அவ்வுணர்ச்சிமுற்றுமுடைய அச்சுவாமிகளுக்குமேற்றி தும்மை

ப்பாதுகாத்துக்கொள்ளுமாறு துணிந்ததுமது துணியைவென்சொல்லிவியக் கேம்! அல்லது உம் “திருத்தினார்கள்” என்றதுமது வாய்மொழியால், அது முன்னும்பிழையுடையதென்பது விளக்கினீரன்றோ! எனனை? பிழையுடைய தனையன்றோ திருத்தவேண்டிவது. அவர்கள் திருத்தினார்களென்பதைத்தான் எங்கேவெளியிட்டிருக்கிறீர்? தும்மாற் பதிப்பிக்கப்பட்ட அப்புத்தகத்திற் காட் கிவீரா? சற்றேபேசும் பேசும், மொனனஞ்சாதியாதீர். எழுந்திரும், நம்மேற் கோபங்கொள்ளாது உண்மைபேசும், “அச்சுவாமிகளாற் திருத்தப்பட்டது” என்றிருந்தவழி, அதனைக்குற்றங்கூறினன்றோ, நீர் துமதுகுற்சிதயுத்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட குற்றங்கள் தேவாரப்பிரியர்மீது செல்லும். இதனால், தும்மா லேற்றப்பட்ட பிதற்றல்முதலிய மும்மைக்குற்றங்களும்; ஒப்பில்பெருமைய ப்பமூர்த்திகளையொறுத்தல்குறித்துச்சமண்கையர்கள்விடுத்த மதகளிறுனது அம்மூர்த்திகளை யணுகலாற்றாது விடுத்தோர்தம்மையேயுத்துப்படுத்தாங் கு, துந்தலைமேற்றாக்கிதும்மைப்பிழைபடுத்தியவாற்றைநன்குதெளிந்து கொ ண்டீ, பிறர்மீது அரியாயமாகக்குற்றங்கற்பித்தலாகிய மிகக்கொடியவிழிதொ ழிலை இனியாயினும் ஒழிந்து, நற்றொழில்களில் முயலக்கடவீர்.

இனி, “வேண்டுகோள்” என்பதற்கு விருப்பங்கொள்ளுதல்தான் பொ ருளென்றே சாதுத்தவழியும், அதுவும் அசம்பிரதாயமே யென்றறிந்தங்கு தீர். என்னை? “சுவாமிகள் திருவுளப்பாங்கின்படி,” “திருவுளப்படி,” யெ னக்கூறுதல் சம்பிரதாயமாதலினென்க. பிள்ளாய்! துமது புதுச்சைவசம் பிரதாயத்தால், ஆதினங்களிலுள்ள பண்டைச்சைவசம்பிரதாயங்களைக்கெடு த்து மண்போடமுயலாதீர். “பொய்ப்படுமொன்றோ புண்பூணுகையறியாப் பேதை வினைமேற்கொனின்” என்றார்பெரியர். தும்போலியர் புகுந்தால் ஆதி னசம்பிரதாயங்கள் மிகவளர்ந்தோங்குமே.

உ-வதும் அ-வதும் இராமலிங்கசுவாமிகள் குமாரசாமிச்சுவாமிகள் என் பவற்றில் ஒன்றில் வல்லொற்றுமிகாமைக்கும், மற்றொன்றில் மிக்கமைக்கும்” “அற்புதப்பதிகச்சரிதங்கள்” என்புழி ஒருவழிமிக்கமைக்கும் ஒருவழிமிகாமை க்கும் நியாய மென்னையென்று வினாவினார்க்குச்செவ்வேயிறையிடுக்கவறியா து “அவ்வாறுவருதலேவிதி” யென்று செப்புவடிவப்படைப்பிதற்றினீரே. அந் தவிதி எந்த இலக்கணநூலிலே எந்தஅதிகாரத்திலே எந்த இயலிலே எந்தச் சூத்திரத்திலேயுள்ளதோ? சற்றேதயைகூர்ந்து காட்டலாகாதா? “சேதுபுரா ணம் கந்தபுராணம் என்பன விகற்பித்துவந்தன” வென்றீர் அதுஎங்கேகண் டீர்? எங்கேகேட்டீர்? நாவலர் பரிசோதித்து வெளியிட்ட சேதுபுராண ம், கந்தபுராணம் என்னும்புத்தகங்களிலே, முதலிலும், முடிவிலும் அந்நா மங்களை யெழுதியவழியும்; “புகலுதுற்பெயர்ச்சேதுபுராணமே” “மேலை யோர் போற்றுக்கந்தபுராணம்தென்பதே” எனச்செய்யுட்களிலும், பிறவிடங் களிலும் இயல்பாக நிற்றலைக்கேட்டுமிலீரா? தமிழ்நாடெங்கும் பரந்துகிடக் கின்றவப்புத்தகங்களிலொன்றாகுதல் துங்கண்ணுக்கெதிர்ப்படவில்லையோ? இனியாயினும் தேடி அவைகளைவாசித்துணர்ந்து தும்மதியக்கந்தவிரீரா? “அ ந்தப்புரமு மறுநான்கு கோட்டகத்தாருமொன்றாய்க், கந்தப்புராணம் பதினா யிரம்” எனத்தொண்டைமண்டலசதகத்தில் மிக்கதென்பீரேல்; அது எதுகை பற்றிவந்த தாகலினீண்டைக்கெய்தாதென்பது.

தற்சமம் தற்பவமாகவரும் வடமொழிச்சந்திவிதி தமிழிலில்லையென்று சொல்ல எங்ஙனந்துணிந்தீர்? அது துமக்குத்தெரியாவிடிற் பிறருக்குந்தெரியா

தென்றுசொல்ல வாயேது? “ஆதிபகவன், கந்தபுராணம், சேதுபுராணம்” என்பன இயல்பாகநின்றற்குவிதி “வடமொழியுயிர்முன்வன்கணமியலபாம” என்ற அகத்தியத்தில், எழுத்திலக்கணகாண்டத்தில் எழுத்துப்பலத்தில் உசு-ம் சூத்திரத்தாற்றெளிந்து துமது பேதைமையையகற்றிவிட்டு மடங்கிலுதலைப்பட்டுப்பயக்கடவீர். ஆனால் நீர்என்செய்வீர், தும்மையிங்நனம்பிதற்றவியதுபுல்லறிவு அன்றோ! அப்புல்லறிவாளருக்கு நல்லறிவுகொளுவுதலரிதென்பதுபற்றியன்றோ “காணாதாற்காட்டுவான்முன்காணான் காணாதான்கண்டானுந்தான் கண்டவாறு” என்றார் தெய்வப்புலவர்.

(ந-வதம் நு-வதம்) “ஸ்ரீசுகாம்பரநாதசுவாமி” என்பதில் அதுஅடையாகவும், ஸ்ரீஞானசம்பந்ததேசிகசுவாமிகள் என்பதில் அதுஇயற்பெயரினோர்பகுதியாகவும், ஸ்ரீகாசிவாசினப்பதில் அதுஅடையாகவும் கொண்டதேயாம்” என்றீர். ஸ்ரீ என்பது திருஞானசம்பந்ததேசிகசுவாமிகளுக்கு இயற்பெயரினோர்பகுதியென்பதை எங்கேகற்றீர்? எங்கேகேட்டீர்? பெயர்ப்பகுதி வினைப்பகுதிகளினிலக்கணங்கள் என்னே? அவையறியவல்லீரா? தம்பகுதியிலக்கணமெல்லாம் இதனால் வெளிச்சமாயினவன்றோ! இங்நனங்கொண்டநீர், ஸ்ரீ அனந்தேசுரர்; ஸ்ரீசுப்பிரமணியர்; ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர்; ஸ்ரீமத்தெய்வசிகாமணிதேசிகர், ஸ்ரீமதஅப்பதிக்கிதர் “எனவருவனவற்றையும் அடையன்றென இனிப்பிதற்றத்துணியீர்போலும். அடையுண்மை அடையின்மைகளினிலக்கணங்கள் வெகுவாகத்தெரிந்த சீவாத்மா நீரேயன்றோ! இம்மட்டோ திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசு, திருவள்ளுவர், திருவாசகர், திருவாய்மொழி” எனவருவனவற்றில், திருவென்பதும்அடையன்றெனப்பிதற்றத்துணியீர்போலும், அற்றேல்; “திருவென்னும்பலபொருள்ஒருசொல் வடமொழியிலே ஸ்ரீஎன்பதுபோலத், தமிழிலேதேவர்கள், அடியார்கள், ஞானதூல்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள்முதலியமேன்மையுடைய எப்பொருள்கட்கும் விசேடணமொழியாகி அவற்றிற்குமுன்னாமகிமைப்பொருளையுணர்த்திவரும் ஸ்ரீஅனந்தேசுரர், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீவாதுளாகமம் ஸ்ரீசாலிவாடிபுரம் ஸ்ரீபாதம எனவும், திருமுருகர், திருநாளைப்போவார், திருக்கோவை, திருநெல்வேலி, திருவடி” “எனவும் வழங்குமாற்றாலறிக” என்றும்; “திருவாசகம், திருவாய்மொழியெனஅடையடுத்தவாசகம்; மொழியென்னுமுதற்கருவியின்பெயர்” என்றும் திருமுருகாற்றுப்படையுரையிலும், நன்னூல்விருத்தியுரையிலும். உரைத்திருப்பதென்னையோ. அங்நனம் அவ்வாசிரியர்கள் உரைத்ததும் பிழைதானோ. சற்றேதிருவாய்மலர. அங்நனம் கூறிய நீர், பின்னர் “திருஞான சம்பந்தமூர்த்திகள் எனஅடைகொடுத்தும்” எனக் கூறியொழிந்ததென்னே.?

இனி, “இயற்பெயரினோர்ப்பகுதி” யென்றது, அடையன்றென்றதன்று:— அப்பெயரினோர்பாகமென்றதேயெனின்; அதுவும்பொருந்தாது, திருக்கடைக்காப்பு முதலியவற்றிலே “ஞானசம்பந்தன-திருஞானசம்பந்தன்” எனவருளியதன்றி, ஸ்ரீஞானசம்பந்தன் எனவருளாமையினென்க. அற்றன்று; அம்மரபின் திருக்கைச்சாத்து அவ்வாறேயாமென்னின்அதுவும் பொருந்தாது. ஸ்ரீஞானசம்பந்ததேசிக: என்று திருக்கைச்சாத்திவதுவடவெழுத்திலன்றித்தமிழெழுத்தன்மையானும், சுவாமிகள்எனப்பின்னடைகூட்டியிடுதலில் லாமை யானுமென்க.

ஸ்ரீ என்பதுகாசிக்கு அடையென்றநீர், அதற்கு முன்னர், “திருப்பனந்தாட் காசிமடாலயம்” எனவடையின்றி வாளாவெழுத்தொலைத்ததென்

னை? இங்ஙனம்தேனிற்கஞ்சிப்பாந்தள் வாய்ப்பட்டநியாயத்திற்கினஞ்செய்தீரே.

“ஏகாம்பரநாதசுவாமி, பண்டாரசந்நிதிகள், தம்பிரான்மூர்த்தி ஆகிய மூவரும் தம்முள்ளேசமத்துவமுடையரென்றும், அதற்குப்பிரமாணம் “மா றநேயமலிந்தவர்வேடமுமாலயந்தானுமரனெனத்தொழுமே” என்பது முதலியதிருவாக்குகள் என்றும் “அத்திருவாக்குகளின்படி யமைந்தமெய்யன்பர் நாமே” யென்றும்சிறிதும்வாய்கூசாதுபிதற்றிக்கழித்தீர். ஆண்டு மெய்யன்பர்எனப்படுவார்சிவஞானிகளன்றோ! அம்மெய்யன்பொன்ப்படுஞ் சிவஞானச்செல்வரீர்தாமோ! ஒஹ தேவரீர் இங்ஙனம் எழுந்தருளியிருப்பது சிறியேழுக்குத் தெரிந்திலதே. அஞ்ஞானச்செல்வராகிய நம்மையடைந்த நமக்கு இனியென்னகுறை? இனி எலும்பைப் பெண்ணுக்கு வீரன்றோ! முதலைவாய்ப் பிள்ளையழைப்பீரன்றோ! நம்மாலாகாததொன்றுண்டா? அதுநிற்க; அவசித்தாரந்தபண்டித! இறப்பில் தவத்தான் மனந்துயராய், ஆயராவன்பிரான்கமலச்சென்ற சீவன் முத்தராகிய அணைந்தோர் தனமையைப் பிரதிபாதித்த “மாலற நேயமலிந்தவர் வேடமு.....தொழுமே” என்பது முதலியதிருவாக்குக்களை; அஞ்ஞானஞ்ந்த காரங்குடி கொண் டிமுடினமையால், விதிவிலக்குக்களை யுணராதமயங்கி, அவலக்கடலுளாழ்ந்துதடுமாறுகின்ற ஆணவமலருபியானதுமதுகடைத்தன்மைக்குப்பிரமாணமாக வுபயோகித்தநுமக்கினிக்கிடைக்குங் கதியாதோ? அறியேம் அறியேம்! ஐயையோ, இஃதென்னகொடுமை கலிகாலமகிமை எல்லாங்கண்டனம் கண்டனம், அதுநிறத, குருலிங்க சங்கமங்களைச்சிவமெனப்பாவித்து வழிபட ஆண்மீலிதித்ததேயன்றிச்சிவலிங்கப் பெருமானைக்குருவுக்குச்சமமாகவும், குருவைச்சங்கமத்துக்குச்சமமாகவும் பாவித்துவழிபடும்படிவிதித்தவிதியெங்கேகண்டீர்? சீவன்முத்தர் நீரன்றோ! அடியானை நாயனாகப்பாவிக்கலாம்: நாயனையடியானாகப்பாவிக்கலாமா? ஆசாரியனைச் சிவமாகப்பாவிக்கலாம்: சிவத்தையாசாரியராகப்பாவிக்கலாமா? மந்திரியையிராசாவாகப்பாவிக்கலாம்: இராசாவைமந்திரியாகப்பாவிக்கலாமா? “இட்டனெனக்காண்பரவனேவலரையேவலரென், திட்டனையார்காண்பாரியம்பு. “சிவனைக்குரவனெனச்சிந்தியேலிந்த அவமதியர்லாழ்வரவலத்து” எனவும், சிவனெனவேதே சிக்னையன்பரையுஞ்சிந்தியவரெனக்கண்டார் நிரயத்தார். அரையனெனக்காண்பரமைச்சையமைச்சாவரையனைக்கண்டாற்றுவரமாய்” எனவுங் கூறுஞ் சைவசமய நெறி, சங்கற்பிரகரணமென்னுஞ்சைவசாத்நிரங்குளினுண்மைகளுள்ஒன்றையெனுங்கற்றல் கேட்டல் செய்யாது, சீவன்முத்தனெனநினைத்துமனப்பால் குடிக்கின்றநுமது தூர்ப்புத்தியிருந்தபடியைச்சொல்லிஆரோகிநோகேம் ஆர்க்கெடுத்தாரைப்பேம்!!

இங்ஙனந்தலைதடுமாறும் பேதைமையையுடையநீர், இனி ஈசசதாசிவசாரந்தபத்ப் பேறுடையார், கந்தசண்டகணுதிசபத்ப் பேறுடையார் என்னும் இவர்தம்முள்ளே தாரதம்மியமென்னை! இவரயாவரும் தம்முள்ளே ஒருவரையொருவர்வணங்குவழிபடலா மெனப்போலும். இங்ஙனங் கொள்ளுநீர், அப்பண்டாரசந்நிதிகளுக்குத்தம்பிரான்மூர்த்திகள் செய்யும் வழிபாட்டைப்போலவே இனித்தம்பிரான் மூர்த்திகளுக்குப்பண்டாரசந்நிதிகள்வழிபாடு செய்யாலாமென்றும் விதித்தருள் வீர்போலும்.

சிவஞானபோதமுதலிய உண்மைதூல்களினுள்ள அவ்வருமைத்திருவாக்குக்களை எங்ஙனம்பாடும்பண்ணினீர். “தெருளாதான் மெய்ப்பொருள்கண்

டற்றால்” என்னுந்திருவாக்குப்பொய்க்குமோ? இன்னவாச்சை இன்னதிடத் திலே பிரயோகிக்கலாம்; பிரயோகிக்கலாகாதென்னும் நெறியறியாத நாம் மோடு இதனைப்பேசுவதும் வீணன்றோ!

“அல்லதூஉம் உயர்வினைச்சுருதுதும், நல்லமனிதன், நல்லதேவன், நல்ல சிவனென்னுந்தொடர்களில், நல்ல என்னும் பண்பினையுணர்த்துமொழி எல்லை ப்படுத்திவன்றி வருமொழிநோக்கி, நன்மைப்பண்பு நூளுதிகங்களாகநிற்பது போல, ஸ்ரீஎன்னும்பண்பும் அவ்வவ்வருமொழிகளுக்கேற்ற வுயர்வினையுணர் த்தும் விசேடணமாகக்கொள்ளினும் அமையும்” என்றுங்கரைந்தீர். எடுத்துக்காட்டெடுத்தவின் மிகுசாமர்த்தியரென்பது இன்றுகண்டனம். நுமதுகையிருப்புங்கண்டனம். அதுநிற்க, நல்லமனிதன் நல்லதேவன் என்பவற்றோடு “நல்லசிவன்” என்றுங்கூறினீரே. அவர்பாவரோ? இனித்தீயசிவனுமொருத்தர் உளராவரே: அவர்பாவரோ? அவரையெங்கேகண்டுபிடித்தீர்? அவரிலக்கணமென்னை? ஒ ஓ இனி “நல்லவிநாயகர், தீயவிநாயகர், நல்லமுருகர், தீயமுருகர், நல்லஉமை தீயஉமை” யென்பவரும் உளராவார்போலும். கேளாதனவெல்லாம் நும்வாயாற் கேட்டறியலாமே.

ஸ்ரீ என்னும் பண்பும் அவ்வவ்வருமொழிகளுக்கேற்ற வுயர்வினையுணர்த்தும் விசேடணமாகுமென்றுநீர்கூறியவாற்றால், இனி ஸ்ரீசிவன், ஸ்ரீவிஷ்ணு, ஸ்ரீகாடேரி, ஸ்ரீகறுப்பன், ஸ்ரீகாடன், ஸ்ரீகாத்தவராயன், ஸ்ரீஇராமசுவாமி, ஸ்ரீநாய், ஸ்ரீநரி, ஸ்ரீபன்றி எனவுங்கூறிவிடலாமன்றோ! குற்றம்பயாதோ! அவ்வவ்வருமொழிகளுக்கேற்ற வுயர்வினைத்தானே யுணர்த்தும்!

“சமயாசாரியர்களும் இவ்வாறு வழங்கினார்கள்” என்றுசொல்லித் “திருவருள்” முதலியசிலதொடர்களை எடுத்துஎழுதிநிரப்பினீர். அவ்வாறு வழங்கியதன்றி, திருச்சிவன், திருக்குரு; திருச்சுவாமி; திருவிஷ்ணு; திருப்பிரமாணவுமவழங்கினார்களா? இனிஇவ்வாறும் வழங்கலாமென்மீர். அநவஸ்தைமுதலியதொவ்வாங்குள் அனைந்த இந்தஆபாசவிடைகளை யெங்கேதேடிப்பிடித்தீர்? நீர்தான் என்செய்வீர்? உம்மை அறநெருக்கலாகாது. பயனொடுபடாத இப்பாழங்கூற்றுக்களை இனிமறந்துவிடுவீர். இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும்.

“மேலும் பிரகடனபத்திரத்தின்புறத்தே, கையொப்பங்களை அவ்வாறே யச்சிடக்கருதி, துரியாச்சிரமிகளென்னும் உயர்வுபலருக்கும்புலப்படுமவண்ணம் அவாகளுக்குமாத்நிரம் இயற்பெயரோடு சுவாமிகள் சுவாமிஎன்னும் பின்னடைகூட்டி.....அச்சிடுவித்ததேயாம்” என்றீர். எனவேகருதியதொன்று முடிந்ததொன்றுமாக துமக்கேபூர்வாபரவிரோதமாய், துமதுவழுவாசகத்தொடர்கள் துமக்கு இட்டவிகாதம்பண்ணி, நமக்குப்பலந்தந்துள்ளனவே. அம்மட்டோ, “சுவாமிகள்சுவாமியெனமுறையே, மகாசந்நிதானங்களுக்கும் தம்பிரான்முர்த்திகளுக்கும் பின்னடைகூட்டி அச்சிட்டதேயாம்” என்றதும்போலிக்கூற்றுக்கள், முன்னர்க் “குருலிங்கதசங்கமங்களைப்பேதமுற்ச்சிவமெனக்கண்டு வழிபடுகின்றோம்” என்றபோலிக்கூற்றுக்களோடு முரணிப்பூர்வாபரவிரோதஞ்சித்தித்ததே. “இங்ஙனம் அப்பர்சுவாமிகள்” என்றீர். இனிதசம்பந்தர்சுவாமி, சுந்தரர்சுவாமி, மாணிக்கவாசகர்சுவாமி, சுந்தர்சுவாமி யென்றுங்கூறிவிடுவீர்போலும். இனிஇவ்வீழ்வுப்புணர்ச்சிக்கு விதி யென்னையெனவினாவினால், “சபாபதிமுதலியார்புணர்த்தினார்; எழுமலைப்பிள்ளை புணர்த்தினார்.” என்றுசிலபிழைமொழிகளை எடுத்துநிரப்புவீர். விடுவீரா?

“அடைகொடாது அக்குறும்புத்திகள் கையொப்பமிசில் உமக்கு அசம் பிரதாயமெனத்தோன நினால்,..... அடைகூட்டித்தீட்டும்படி..... சந்திரானங்களுக்குவிண்ணப்பம்பண்ணல்வேண்டும்” என்று ஒவ்வொருவரிகளை ஒன்றரைமுழுத்தில்எழுதி உள்ளினீர். ஆதினசம்பிரதாயஞ்சிறிதுமுனராதபிள்ளாய்! மதுரையாதினத்து ஸ்ரீசங்குருநாதசுவாமிகளும், திருவண்ணாமலை (குன்றக்குடி) ஆதினத்து ஸ்ரீசமசுருநாதசுவாமிகளும்; திருமுகமுதலியவற்றிலே, ஸ்ரீ ஞானசம்பந்ததேசிக: எனவும் ஸ்ரீமத் தெய்வசிகாமணிதேசிக: எனவும் அடைகூட்டித்திருக்கைச்சாத்திட்டருளுஞ்சம்பிரதாயங்கேட்டுமிவீரா? இனி ஸ்ரீமத் சங்கரராசாரியர், ஸ்ரீ மத் அப்பீகிதர் முதலியோரும் அங்ஙனம். அவையெல்லாம் உணரவல்லீரா? அவர்களெல்லாம் அடைகூட்டித்திருக்கைச்சாத்திட்டருளுதல் துமக்குஅசம்பிரதாயமெனத்தோன நினால், அடைகூட்டாது இடவேண்டுமென்று, அவர்களுக்கு, இனியாருதல் நீர்தயைகூர்ந்து விண்ணப்பம்விரைவில்விடுக்கவேண்டும். அங்ஙனம் அடைகூட்டியிடுதல் அசம்பிரதாயமென எண்ணித்காணே. அத்திருவண்ணாமலைஆதினத்துக்குருமரபினர்கள் பரம்பரையாக ஸ்ரீமத் தெய்வசிகாமணிதேசிக: எனவிட்டருளுந்திருக்கைச்சாத்தைமாற்றி, அவ்வாதினசம்பிரதாயவிரோதமாக, துமது பிரகடனபத்திரத்தின்புறத்தே ஆறுமுகதேசிகசுவாமிகள் என்றுவெளியிட்டீர். கல்லது நல்லது, இன்னும்எத்தனைசம்பிரதாயமாறுதல் தும்மாலுண்டாகுமோ? அறியேம். ஆனால்ஆதினங்கவிற் புதிதாய்ப்பழகியசைவராதலின் அங்ஙனஞ்செய்வதும் பொருத்தந்தானே. இதுகாறுங்குறியவாற்றால்; நீர்குறியபோலிக்குற்றக்கள், மயங்கப்பேதலுட்பட்டமைமேலும், பொருத்தமில்லனவாயும், பூர்வாபரவிரோதமாயும், இழிவுக்குட்பட்டனவாயுஞ்சிதைவுற்றொழிந்தன.

ச-வது. பண்டாரசந்திரிகளுள்ளே சிலருக்கு விசேஷணங்கொடுத்தும், சிலருக்கு அதுகொடாமையும் எழுதிவிட்டமை குற்றமாமென்று வினயினாக்கு, யாதோர்நியாயமுங்கூறுது; “திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் எனஅடைகொடுத்ததும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், மாணிக்கவாசகசுவாமிகளென அடைகொடாமையும்போலவே யாமுங்கொண்டாம்” என்றும், “அதுமேலோராட்சி”யென்றும் பிதற்றிக்கழித்தீர். முன்னர்க்கையொப்பமிட்டபடியே அச்சிட்டுவிட்டாம்” என்றதைமறந்தீர். அல்லது உம், மேலோராட்சிவெருவாகத்தெரிந்தநீர், தேவாரப்பிரியர், அடைகொடாமைகுற்றமென்றுவெளிப்படுத்திய பின்னரே; மதுரைப்பண்டாரசந்திரிகளுக்கும், தருமபுரத்துப்பண்டாரசந்திரிகளுக்கும் ஸ்ரீ ௫ ஸ்ரீ கொடுத்து, தும் போலிப்பத்திரத்தில் வெளியிட்டதென்னை? இதனால், சுவர்த்தலைப்பூனை போலப், பதுங்கிநின்று புரட்டும்புரட்டுக்களெல்லாம் வெளிச்சமாயினவன்றோ! இனிச்சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கும்; மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்கும், அடைகொடுத்து ஆன்றோர்வழங்கவில்லையென்பதை நீர்எங்கேபார்த்தீர்? மாதவச்சித்தாரந்தாநாபானுவும், திராவிடபாடிய முனிவருமாகிய சிவஞானசுவாமிகள், “சிவசமவாதவுரைமறுப்பிலே” “ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்தி, ஸ்ரீமந்மாணிக்கவாசகமூர்த்தி” முதலான” என எழுதிவழங்கியருளியதென்னை? அக்காலத்தில் நீர்இருந்தால், அச்சுவாமிகளை எழுதவிடுவீரா? இனிஅதனையும்புரட்டிவிடையோசிப்பீர்! ஆனால் அதுமுடியாது! முடியாது! அதனை; நம்

மனோர்க்கெல்லாம் மறிவொழுக்கங்கொளுத்தி நல்வழிப்படுத்தவந்த விந் துவரு டாமணியாகிய **நாவலர்**, பெரியபுராணவசனப்பதிப்பினுதியினுள்ள “நாயனார்வழக்கு” என்பதில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றாரே. அதசிறுவர் ச்சும் நன்றாகத்தெரியுமே. அல்லதூஉம் “திருநாவலுரை, திருவாழார்; திரு வாழ்வாழிகள்” எனத்திருவென்னம் அடைபுணர்த்திவழங்கியருளிய சேக் கிழார்நாயனார், நம்பியாண்டார்நம்பி, பரஞ்சோதிமுனிவர் முதலியோர்களை யென்செய்யப்பார்ப்பார்? அப்பெரியோர்களுக்கெல்லாம், சொற்களையோடு இயைபுமில்லாவிடங்களில், அடையின்றிவழங்கத்தெரியாதுபோலும்! அவர் களுக்கு இவ்வுண்மையை இனியாகுதல் தயைகூர்ந்து நீர்விண்ணப்பம்பண் ணவேண்டும். ஐயையோ! நும்மனம்போனவாறெல்லாம்பிதற்றத்தலைப்பட் டாரே. இதுபற்றியன்றோ! “தேவரணையர்கயவரவருந்தாமேவனசெய்தொழு கலான்” என்றார் தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவனார்.

சு-வதும் எ-வதும் “கோயிற்றருமகர்த்தராய்” எனபதனை, கோயில்தரு மகர்த்தராய் எனவும், “அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது” எனபதனை “அச்சில்தி ப்பிக்கப்பட்டது” எனவும், எழுதினமை, சந்திவழுமேயாமென்பதும்; நீர் சொல்லிய தெளிவு, தொடர், வரிபிரித்தல், சுவைபெனப்படுங்காரணங்களி ல் ஒன்றும் இவற்றிற்கேதுவன்றென்பதும், நும்புல்லறிவுக்குத்தோன்றாவிடி ன, போப்பையரிலக்கணச்சுருக்கங்கற்ற சிறுவரிடத்தாதல் கேட்டித்தெளிந் துஅடங்குதிர்.

சு-வது “குறியீட்டிலக்கணம் எங்கேகற்றீர்” என்றும் “அதுபிறபாறைச் சூரித்தாதலால் யாவரும்எவ்விடத்தும் ஆளாமைசண்டிலார்போலும்” என துங்குரைத்தீர். புலவர்திலகராகிய **நாவலர்** செய்தாரின்காம்பாலபாடங் கற்ற சிறுவர்க்கும் அதுநன்றாகத்தெரியுமே. நுமக்குத்தெரியாததுஅறபதம்! இனிஅச்சிறுவரிடத்தாகுதல்சென்று பணிந்து கேட்குமாற்றிற்கேட்டால், வி ளக்குமாற்றின்விளக்கி அக்குறியீடுநன்றாகக்காட்டுவார்கள். கடைப்பிடிக்க. அன்றேல்; அப்பாலபாடப்புத்தகத்தில் கடுகம் பக்கத்திற்கண்டுதெளிக. அது நீற்க, நும்மால்அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்ட சிலபுத்தகங்களிலும், நும்போல்ப் பத்திரிகையிலும் சிலகுறியீடுகள் காணப்படுகின்றனவே. அக்குறியீட்டார் யாவரோ? அதுதோன்றவில்லையே? மறந்தீரோ? அல்லதூஉம் தற்செயலி ழுந்து பரபோதச்சீவியராய் நிற்கின்றநுமக்குத்தோன்றாதுதானே! கெட்டி கெட்டி! நுமதுவறுங்கூற்றுக்கள்எல்லாம் தாயாமலடிபென்று கூறுமொருமு மூமகன்கூற்றாயமுடிகின்றனவே. இப்படிப்பட்ட காண்டல்லிரோதஞ்சாதத் தல் நுமக்கு இயற்கையாகவருகின்றதே. இனி “இதனென்கூற்றன்று முதலியா ர்கூற்று” என்றுசொல்லவிடலாமே. குறைநுமக்கல்லையே, “வேண்டுகோள்” என்பதற்கு, திருப்பனந்தாளிற்சுவாமிகளைக்காட்டிவிட்டித்தப்பவழிபார்த்தநீ ர், இனையனபோல் வண்பிறவற்றிற்கும் ஒவ்வொருவரைக்காட்டிவிட்டுமறைய மறந்ததென்னையோ? “இனியாவரும் எவ்விடத்தும் ஆளாமையால்” எனவே, “சிலர்சிலவிடத்தாண்டிருக்கிறார்கள்” என்றும்பொருள்போதந்துநுங்கூற்றை ப்போலியாக்கிவிட்டதே. மெய்யைப்பொய்என்கின்றீர். பொய்யைமெய்யென கின்றீர். இனிப்பட்டபகலை இரவென்றுங்கூறுவீர்போலும். அச்சுறியீடுகள் பலவித்துவான்களாலும்பலபுத்தகங்களிலும் ஆளப்பட்டுப்பிரசித்தியுறுவதை ச்சற்றே யெழுந்திருந்து நுங்கண்மயக்கையொழிந்துபாரும். உமதுஅஞ்ஞான ந்தீரும்.! இதனால் இறையிதுக்காமைமாத்திரையெய்ந்தித்தனச்சுவருநதோ ல்லியைப்பிறிதொன்றுபேசுமறைத்தல்என்னுந்தோல்வித்தானமும் எய்தினீர்.

கக-வது “அங்கேவசிக்கின்ற மதுரைத்திருஞர்னசம்பந்தசுவாமிகளாதினத்துச்சிவையராய்” என்றது “சந்தியின்மை” என்னுந்தோஷமென்றார்க்கு, அத்தோஷபரிகாரம் யாதொன்றுங்கூறாது, இலக்கணக்கொத்து நூற்பயிற்சி கல்லாடவுரைப்பயிற்சி செய்யவில்லைபேயென்றுகூறி அந்நூல்களிலேஅக்குற்றம் மிகவுண்டென்னும்பொருள்போதரச்சிலகூறியொழிந்தீர். “இலக்கணக்கொத்து. கல்லாடவுரை” என்னும்பெயர்களுையெங்கேகேட்டுநெட்டுருப்பண்ணினீர்? இலக்கணக்கொத்தின் மணமும்வீசப்பெறுதோய்! அந்நூலிலே, “தகுதியவாய்நிலை” என்னுஞ்சுத்திரத்தையும், அதனுரையையும் நன்குநன்றுணர்ந்த வித்துவான்கள் வாய்க்கேட்டுத்தெளிந்துகொண்மி, அத்தோஷஞ்சாலாது, வாக்கியங்களை எழுதவும் பேசவுந்தலைநீட்டிக, “இலக்கணக்கொத்து” முதலியநூற்பெயர்களைமாத்திரம் பாடும்பண்ணிப்பகட்டுகின்ற இந்தவெறும்பகட்டுகள், பேதைகள்மாட்டிமீதும்மக்கு இனிப்பலியாதென்றறிக. கல்லாடத்திலும் வல்லீரென்பது அதிலே, தலைநீட்டினாலன்றோ தெரியும். உயர்ந்தகல்விகேள்விகளானான்று, தலைப்பட்டவித்துவான்கள் வசனமுதலியனசெய்கின்றார்களென்று எண்ணி, “அங்ஙனம் நாமுஞ்செய்வோமென்று” எழுந்ததுமதுஎழுச்சி, “காரணமயிலாடக்கண்டிருந்தவான்கோழி தானுமதுவாகப்பாவித்துத் தானுந்தன் பொல்லாச்சிறகைவிரித்தாட”வெழுந்ததுபோலுமன்றோ! நாமஎத்தனைதான் செவியறிவுறுத்தியுமென்னை? நும்கமகப்படியுமா? படியாது! படியாது! நும்தகம்படியாமைகையீக்க இறைவன லுங்கடாதே. உயரப்பறந்தாலும் ஊர்க்குருவிபருந்தாமா?

கக-வது “ஓரிடத்து ஒருவராற்பரிசோதித்துப்பதிப்பிக்கப்பட்டது” எனவும், மற்றோரிடத்து ஒருவராற்பதிப்பித்து நிறைவேற்றிய ‘எனவும்’ வருவருவதிற்குற்றம்யாது?” என்றும் “அவைவெவ்வேறு வினைகள்” என்றுங்கூறினீர். “பதிப்பிக்கப்பட்டது” எனவே பதிப்பித்தலாகியவினையாண்டுமுடிந்திலதென்பதைநீர் எவ்வாறுசாதிப்பீர்? அங்ஙனங்கூறியதில் நிறைவேற்றற்பொருளில்லையென்பது முழுமடமையன்றோ! ஒ ஒரு பதிப்பித்துவிட்டமையாகிய ஒருவினையை இருவினையெனமயங்கியது நல்லினை தீவினையென்னும் நினைவுபற்றிப்போலும்! அதுநிற்க, “பதிப்பித்துஎன்பதில் விவ்விருத்தொகையாயிற்று அதுஅந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்னும்பிரயோகவிவேக விலக்கணவமைதி” யென்னும்புலம்பினீர். முன்கூறியதைமறந்தீர். பிரயோகவிவேகத்தில் அதிமேதாவியர்நீரன்றோ! துமமுடையவிவேகத்தை யார்தான்மெச்சமாட்டார்! அந்தஅமைதிகண்டநீர் இனி, “ஆசாரியன்மாணுக்களைப்படித்தான்” என்றுஎழுதிவிட்டு, “அதிநிபவ்விஞ்ஞதொக்கது அதுஅந்தர்ப்பாவிதணிச்சு” என்பீர்போலும். “ஆடிதிங்கள் என்றெழுதிவிட்டு, “இயல்பு மிகலும்விகற்பமுமாகும்” என்றதனால் இயல்பாயிற்றுஎன்பீர்போலும். இலக்கணங்கைகண்டா. நுமக்கென்னகுறை! இதுமட்டோ? இனித்தெண்கூழிமூர்த்திபோக, வடச்சுணமூர்த்தி, மேற்குணமூர்த்தி, கிழக்கணமூர்த்தியென்றும்அமைத்துவிடுவீர். தெண்கூழிமூர்த்தியைத்தெரிந்தனீரன்றோ! இவ்விதி, இவ்வுதி யமைக்கத்தக்கது, இவ்விதி இவ்வுதியமைக்கத்தகாதது என்னுமலக்கணப்பாகுபாட்டின் முறையறியாதபுல்லறிவாரவேறென்னதான்செய்வார்? அதுவேயுமன்றி, “அந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்னும்பிரயோகவிவேகவிலக்கணவமைதி” என்றது அதிவியாத்தியென்னுந்தோஷசுகிதமாகச்சிதைவுறுத்தலைத்தருக்கநூல்வல்லார்வாய்க்கேட்டுத்தெளித்துவாய்முடுதா. அதுநிற்க, அந்தவினையை அவுத்தற்கருத்தா இயற்றுதற்கருத்தாவினுமீழுத்துவிட்டுப்புலம்பிச்சிலசொற்றொடர்களுையெடுத்தெழுதிப்பத்திரிகையை நிரப்பினீர். ஓரரசன் “இத்தேர்என்னுந்தெய்யப்பட்டது, இத்தேர்மந்தி

ரி யாற்செய்யப்பட்டது” என ஒருவழிக்குறுதலியாண்டுமில்லையாக வினதுவு
ம்பொருந்தாதென்க. இதுகாறுங்கூறியவற்றால், நீர்கூறியபோலவிடைகள்
மயங்கப்பேசுதலுட்பட்டிப்பொருத்தமின்றியும், முரணியும்வழுஉநடைப்ப
டுத்தோலைந்தன.

கஉ-வது இயற்பெயருஞ்சிறப்புப்பெயருமாகிய பிரசித்தியற்ற நாமங்கள்
ரண்டையும் உபயோகித்தமை குற்றமேயாமென்று செளிந்தடங்குதிர். அது
யார்க்கும் மயக்கமுறுதற்கிடமாதல், சமஸ்தமுமுணர்ந்துவிட்டதாகஎண்ணி
இதுமாந்து அகம்படியாமையுறுச்சீவன்முத்தநாடகம்நடிக்கின்ற துமக்குத்
தோன்றாமவிட்டது சரலவுமழகிதே.

கங-வது “தக்ஷிணகைலாசம், பிப்பிலாரணியம், மேலைச்சிதம்பரமென்பது
முதலான” என்பதில் ஒருமைச்சொற்புணர்த்தமை குற்றமென்று கடாவிய
தற்கு, “பிரத்தியேகபந்தாந்ருவயமென்னுமிலக்கண” மென்றுந் “தொழிற்பெ
யர்” என்றும் மயங்கப்பேசித்தொலைத்தீர். லௌகிகப்பிரக்கிரியை, வைதிகப்
பிரக்கிரியையெனப்படும் உலகவழக்குச்செய்யுள்வழக்குகளைப்பகுத்துவரம்பு
செய்துணர்ந்தவாக்குன்றோ, இலக்கணங்களை யேற்புழியறிந்தமைத்தல்கடும்:
வழக்கின்னது. செய்யுளின்னதுஎன்னுமேவற்றுமைசிறிதுமுணராத, குதாக்க
ப்பிரயோகவிவேகவிலக்கணியானநீர், அந்நவனம் மயங்கியுளரது பிறிதென்
னதான்செய்வீர். மேற்கூறிய அந்ருவயம் “கடுமொழியுங்கையிகத்தண்ட
மும் வேந்தனடுமுரண்டேயக்குமரம்” என்னுந்தொடக்கத்துச்செய்யுளிலக்க
ணவமைதியேயன்றி ஈண்டைக்கெய்தாதென்பதை இலக்கணவிலக்கியங்களை
யறிபகச்சுற்றுணர்ந்தவித்துவான்களிடக்கேட்டுத்தெளிந்து, வழக்கிலக்கண
வமைதிபெற வசனமெழுத்தலைநீட்டுதிர். தொழிற்பெயரென்றலும் பொரு
ந்தாதென்க. என்னை? ஆன்றோராட்சிமுதலியவின்மையின்.

“அன்றியும், தக்ஷிணகைலாசம், பிப்பிலாரணியம், மேலைச்சிதம்பரம் என்
பதுமுதலானஎன்னுந்தொடரில்” எனமீட்டுங்கூறியது, கூறியது கூறலென்
றுங்குற்றமென்றறிக. ஒஹ அது அதுவாதமென்றுசொல்லியொழிவீர்போலு
ம் யாதானுங்குளரதுவிடவீரா?

இங்நவனம் பல்லிழந்தகிழவிகளதுபுலம்பல்கள்போன்ற தும்போலிவிடை
கள் முதலியவழுவாசகத்திரட்டு, முறையே நிரசனஞ்செய்து தொலைக்கப்ப
ட்டது. தும்முடையதிற்றல்கள்முழுதும், நன்னெறியொழுக்கநருவியாக
நூல்களை முறைப்படவேண்டிக்கற்றுப்புலமைநிரம்புதற்குரிய தவமுதிர்ச்சி
யில்லாமையானும்; பேதைகளை மருட்டிச்செருக்கித்திரிதற்குமாத்திரம் கருவி
யாக, அந்நூல்களுடசிலவற்றை முறைபிறழ்க்கற்றதனுலுதித்த வெள்ளறிவி
ன்முதிர்ச்சியானும்; முறைப்படிக்கற்றுப்புலமை நிரம்பியமகாவித்துவான்கள்,
சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளையறிந்து இன்புறுகின்ற நல்லறிவாளர்களால்
நன்குமதிக்கப்படுதலைக்கண்டுமீதூர்ந்ததூர்ப்பொருமையினனும், துரகங்கார
த்தினனும், விருத்தாப்பியத்தினனும் வந்தனவேயாமென்று இனியாயினுந்
தெளிந்து அடங்குதிர்.

எச்சம்

“அதிசுலபமாகப்பொருளுணரத்தக்க “இடையேன்வினைகளிடறேன்மி
ன்னே” என்னுந்திருநாவுக்கரசுநாயனார்தேவாரத்தில் “வினைகள்” என்னும்வி
ளிவேற்றுமையை எழுவாய்வேற்றுமையெனச்சாத்தீர்” என்று, முழுப்
பொய்க்கதையொன்று பெரிதாகத்தொடுத்தபு பழிபாவங்கட்கு ஒருசிறிதும்
அஞ்சாமல், உமதுதுட்டவாசகபத்திரத்திலவெளியிட்டார். ஐயையோ இந்தப்

பொய்க்கதையை யெழுத நினைந்த மனமென்படும்! சொல்லிய நாவென்படும்! எழுதிய கையென்படும்! இதனைக்கொண்டாடும் புல்லர் என்படுவரோ? அறியேம் அறியேம்.

நைட்டிகப் பிரமசரியவேடம்பூண்டது அதில் மறைந்துகின்ற இன்றோ ன்ன பொய்க்கதைகளைக்கட்டிப்பேதைகளை மருட்டி நாடகஞ்செய்தற்குத்தானோ? ஸ்ரீமத் தில்லைநாதபிள்ளை யவர்கள் அங்ஙனஞ்சாதித்ததுண்டானால், அது, எக்காலத்திலே? எவ்வூரிலே? எவ்விடத்திலே? எவர்முன்னிலையிலே? சற்றேவெளிவிடுவீரா? பாரப்போம். தக்கார்க்கடியாசபையிலே இது நேச்சாதிப்பீரா? இன்னும் எத்தனை எத்தனை பொய்க்கதைகள் கட்டிவைத்திருக்கிறீரோ அறியேம். “ஒப்பிலாமலடிபெற்றவொருமகன் முயற்கொம்பேறித் தப்பிலாகாய்ப்பூவைப்பறித்தமைசாற்றினீரே. அதுநிற்க,

“இடையேன் வினையாளிதேனமின்னே” யென்றொருநிருநாவுக்கரசு நாயனார்தேவாரம் எங்கேபார்த்தீர்? அத்தப்பேபிஎங்கேபித்தீர்? அத்தேவார முழுதையும் வெளிவிடும். வெளிவிடும். முதிர்ந்ததருக்கப்போரில், இத்துணைமடம்பட்டநீர் வேறியாதுதான் செய்யவல்லீர்? பொய்சொல்லினும் பொருந்தச் சொல்லப்படிகளில்லையே? ஆனால் எத்தனைதான் பொருந்தச் சொல்லினும் பொய்நிலைக்குமா? நித்தியத்துவங்கேட்கப்புகுந்த சூம்பகன்னன் செயலாய் முடிந்ததே தும்மியற்கை. அல்லது உம்; உற்றபோரிக்கற்றது மறக்கக்கன்னனுக்குத்தன்ருருவாற் கிடைத்தசாபம்போல; உற்றதர்க்கப்போரில் அங்ஙனம் மறந்துஉளற, தும்பிரதமருருவாகிய முத்துவீரப்பிள்ளையவர்கள் இட்டசாபம்தான்காரணமோ? அல்லது, ஊரிவள்ளபொய்ப்படலமுழுதும் பொதிந்த தும்மியற்கையை, உள்ளவாறு உலகத்தாருக்குவெளிப்படுத்தி, தும்மருட்டி லகப்படாதபடி, அவ்வுலகத்தாரைக்காத்தருளவேண்டுமென நினைந்தருளிய கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான் நிருவருட் பிரேரகந்தான்காரணமோ? அறியேம் அறியேம்!

“அறிவொருசிறிதுமில்லாத மூடசநெந்திரர்களைச்சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு” என்பது தொடரிசைக்குறியீடுபெற்றும், “(அன்னோசெய்தஅருநன்றிகளைமறந்து)” என்பது இயையிலிசைக்குறியீட்டுடையுள்ளும் நின்று தோஷாசுதமாக விளங்குவது, குறியீடுணராத அங்குருட்டிமதிக்குத்தோன்றாமையற்புத்தமோ? இங்ஙனம் இலக்கணக்கொத்துரை பிரயோகவிவேகவுரைப்புத்தகங்களிலே பலவிடத்தும் குறியீட்டி விளக்கியிருப்பதை அவைகற்றுணர்ந்தார்மாட்டுக்கேட்டடங்குதீர் ஈண்டுக்கூறியபெருகும்.

அங்கிலோபாவையிலக்கமிட்டதனால் வருஞ்சம்பிரதாயதோஷமென்னையோ? அதனை அசம்பிரதாயமென்றநீர், தும்மாற்பதிப்பிக்கப்பட்ட தேவாரவாரப்பதிப்பின்முகத்தே “காப்பிறயிட் நிஜிஸ்டரெட்” என்றதென்னையோ? வெருசம்பிரதாயயன்றோ! பதின்மூன்றென்னும் எண்ணேற்பிதல், அங்கிலோதேசத்தவர்க்குத்தூர்க்குறியென்றீர். இந்தமிலேச்சுக்கதை யெங்கேகேட்டீர்? கட்டுக்கதைகள் தொடுத்தற்குவல்லீரென்பதும் நன்றுதெரிந்தனம். இனியமைக. அத்தூர்க்குறிதான்எதிரினும், சிவபிரான் நிருவருள் வழிப்படொழுஞ் தேவாரப்பிரிபரையாதுசெய்யவல்லதோ? இப்படியே உமதுகதைப்புரட்டு, எழுத்துப்புரட்டு, சொற்புரட்டு, பொருட்புரட்டு, வசனப்புரட்டு, பாட்டுப்புரட்டு, இலக்கணப்புரட்டு, தர்க்கப்புரட்டு, சாத்திரப்புரட்டு, சம்பிரதாயப்புரட்டு, சமயப்புரட்டுஎல்லாம் வெளிப்பட்டனவன்றோ!

கூட்டுக்கதாபண்மத!

தேவாரப்பிரியனென்றபேரை மாறுபெயரென்றிகழ்ந்த நுமதுவாப் என்படுமே? அறியேம். அங்ஙனம் இகழ்ந்தநீர் நுமதுமாருத அஞ்ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையென்னும் பெயரைமாறிபது என்னமதிமயக்கம்? மறைந்துகின்றபுத்திரந்தொடுக்க யாண்டிக்கற்றி? முன்னர்ச்சைவ உதயபானுபுத்திராது பப்பெயரை ஆசிரயித்தும், பின்னர்ச்சுலாமிநாதபிள்ளைப்பெயரை ஆசிரயித்தும் மறைந்துகின்றதொடுத்திர். இனிப்பெயரை ஆசிரயித்துமறைவீரோ? அறியேம். ஆனால் இராமசுவாமி யென்னுப்பெயா கொண்டமையின மறைந்துகின்றதொடுத்ததல்சுபவந்தானே!!

ஸ்ரீமத் தில்லைநாதபிள்ளை அவர்கள்மேல், இறுமாப்புமுதலியவற்றையாரோபித்து, “வல்லிபத்தினித்துயிலெழுப்புமானெனத்துணிந்து” எழுந்தமை நுமதுகிரகசாரமன்றோ! இற்றைக்குச்சிலகாலத்திற்குமுன் இம்மதுவாயாதினத்து ஸ்ரீஸ்ரீ சற்குருநாதசுவாமிகள் திருமுன்னிலையிலும் பிறவிடங்களிலும் மேற்குறித்தபிள்ளை அவர்களைக், கல்வி அறிவொழுக்கங்களால் மிகச்சிறந்தவர்களென்று புகழ்ந்து வாய்ப்பறையறைந்துகொண்டுதிரிந்தனீரோ அன்றோ! இப்போது அதனைமறந்துபோனீரோ? சூரியனை உமது உள்ளங்கையால் மறைக்கவல்லீரானால், குறித்தபிள்ளை அவர்கள் பெருமைகளை நும்போலிப்பத்திரத்தால் மறைக்கவல்லீராவீர். ஆனால், உம்மைநாம்நோவதென்னே? உம்மாலேபுகழப்படாத வித்துவான்களையா? உம்மாலேதிட்டப்படாத வித்துவான்களையா? உம்மாலே புகழப்படாத பிரபுக்களையா? உம்மாலேதிட்டப்படாத பிரபுக்களையா? உமக்குத்திருப்திபிறப்பிக்கயாவரால்முடியும்? குபேரனாவுமுடியாதே. ஐயையோ! பிள்ளாய்! நீரோவயசினாலே மிகமுதிர்ந்துவிட்டீர். தேகமோ அறித்தியம். இப்பிறவிதப்பினால் எப்பிறவியாய்க்குமோ? யாதுவருமோ? தெரியாதே. ஆதலால், செயற்கரிய சிவபுண்ணியங்களாகிய திருச்சோயில்கட்டுவித்தல், ஜீர்த்தோத்தாரஞ்செய்வித்தல், திருநந்தனவனம்வைப்பித்தல், திருமாலேகட்டுவித்தல்; சிவசாத்திரபோதனை. சிவபுராணபோதனை முதலியவற்றைப்பெரிதுமுடைய சத்துக்களை நிந்தித்தலேபே நிபமமாகக்கொண்டுவாணனை விண்ணாக்கி எரிவாய்நரகத்துக்கு இரையாகாமல், எம்த்தேகம்விழுவதற்குமுன்னர்ச்சிவபெருமானையும் மெய்யடியார்களையும்வழிபட்டு அடங்கியொழுகி நற்கதிபெற்றுய்யக்கடவீர்.

“இடையிலேன்கெடுவீர்காளிடேன்மின்னே” யென்னுந்தேவாரக்கூற்றை, “இடையேன்வினையாளிடேன்மின்னே” யென நும்பத்திரத்திலெழுதியாவராலும் நகையாடப்படும் பெரும்பேதைமையுடையநீர், தேவாரமுழுதையும் பரிசோதித்து அச்சிட்டுமுயன்றமுயற்சி எப்படிப்பட்டதென்பதை அறிவுடையநீர் உற்றுநோக்காது விடார்! விடார்!!

தேவாரப்பதிப்பின்வழி உக்கருட்சிலவருமாறு இங்கேகாட்டுதலும்;—

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளது திருவெண்காட்டுப்பதிகத்தில், “பேயடையாபிர்வெயதும்” என்னுந்திருவாக்கில் “உள்ளநினைவாயினவெலாம்பெறுவர்” என்பதை “உள்ளநினைவாயினவே வரம்பெறுவர்” என்றும்; திருப்பிரமபுரப்பதிகத்தில், “உள்கின்றவரவம்” என்னுந்திருவாக்கில், “ஏர்தங்குமலாநிலவி” என்பதை, “ஏர்தங்குமலர்நிலவி” யென்றும்; “அடல்வந்தவானவரை” யென்னுந்திருவாக்கில், “பரலாய்த்தென்றுதுன்றும்” என்பதனை “பாலாய்த்தொன்றுதுன்றும்” என்றும்; திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருக்குறுந்தொகையில் “மாசில்வினையும்” என்பதைமுதலாகவுடையதிருப்பதிகத்திலு, “வாழ்த்தவாயுநினைக்க” என்னுந்திருவாக்கில் “தாழ்த்தச்சென்னியும்” எ

ன்பதனைத் “தாழக்கச்சென்னிடம்” என்றும் “நெக்கு நெக்கு நினைபவா” என்னுந்திரவாக்கில் “நக்குநிற்பனவர்தமை” என்பதனை “நக்குநிற்பரவர்தமை” என்றும் பிறழ்த்திவிட்டமே. இன்னும்வரம்பில்லனவுள், அவற்றையெல்லாம் பின்னர்வெளிப்படுத்தலின் இவ்வளவோடுவிடப்பட்டது

அற்புதபதிக சரிதத்திலே; சந்-வது பக்கத்திலே, “அங்ஙனம்வசிக்குநாளிலே தம்முடையமனைவியாரது அருமைத்திருவயிற்றிலே கருப்பமுண்டாகி ஒருசற்புத்திராதிருவவதாரஞ்செய்தார்” என்றுபிதற்றிவிட்டமே. வாசகமெழுதமாற் றலுடையீர்நீரன்றோ! “அவருடையமனைவியாரது” எனற்பாலதனைத்தம்முடையமனைவியாரது” என்றெழுதியீர் சிங்கத்தையொத்த இலக்கணியன்றோ! “தம்முடையமனைவியாரதுவயிற்றிலே சற்புத்திராதிருவவதாரஞ்செய்தார்” எனவே “சற்புத்திரருடைய மனைவியாரது வயிற்றில்” எனப்பொருள்பட்டு நுங்கச்சிதயுத்தியைவெளிப்படுப்பதை யோர்ந்துணர்க. சிம்புட்புள்ளைச்சிங்கஞ்சீறியதுபோலநீர் ஸ்ரீமத்தில்லைநா தபிள்ளையவர்கள்மேற்சீறியெழுந்ததைநோக்கச்சிறுவர்க்கும் நகைவிளைகின்றதே. இன்னுங்கிளம்பிற் பின்னுங்கிளம்புவாமென்க. உம்முடையபகட்டுகள் ஈண்டிண்ப்பலிக்கவொட்டாம் என்பதைச்சிந்தித்தடங்குதிர.

நுமது நிருவாணதீக்ஷப்பகட்டும், நைட்டிகப்பிரமசரியப்பகட்டும், சைவப்பகட்டும் ஈண்டுவிரிப்பின் மற்றொன்றுவிரித்தலாகுமென்றெண்ணிவிடுத்தேம்என்பதையும் சிந்திக்குதிர.

கல்லாவொருவன்தகைமை தலைப்பெயது

சொல்லாடச்சேர்வுபடும்.

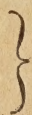
வில்லைருழவர்பகைகொளினுங்கொள்ளற்க

சொல்லேருழவர்பகை.

தாரணவரு

கார்த்திகைமீ

மதுரை.

இங்ஙனம்

வாதிகள்வாயடக்கும்

வித்துவகோளரி.

பிழைதிருத்தல்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க.	நா.	யென்றிய	யென்றறிய
உ.	உஉ.	புலம்பீனீரே	புலம்பியதாயிற்றே
சு.	கஉ.	காட்டுவிடுக	காட்டிவிடுக
க0	ரு	ஸ்ரீசற்குரு	ஸ்ரீருஸ்ரீசற்குரு
௯	க	ஸ்ரீசற்குரு	ஸ்ரீருஸ்ரீசற்குரு